EPOPEJA "ŠANINI DANI" - "ŠANINI DANI VIII"

TRILOGIJA "GRAD" dio "C"

1. DIO

Vrijeme je prolazilo
polako, brzo,
i nije važno!
Starac je snažno
na jednu trz'o,
to važno mu je bilo!

Na taj način se oslobađao
zavisnosti prema Šani
koje nema više!
Starac pjesme piše,
njeni su Šanini dani,
novu Šanu je rađao!

Bila je to zabluda!
Shvatio je kada
je pokušao nju zaboraviti,
pokušao si skriti;
došlo je do pada!
Toliko uništenog truda!

A ona i onaj su u autu
se krili
po cestama!
I pored njega je sama!
Njeni snovi to nisu snili!
Vrijeme je činilo nju ljutu!

Toliko uništenog truda
da se pronađe
mir!
Starčev hir
je voljeti mlađe,
nema, ni ona nema kuda!

Snovi opčinjeni njom!
Cesta je donosila
samo krajolike,
iste su to slike,
sudbina je prkosila,
vrijeme prolazilo u tom!

Krug, vrtnja u krugu,
malo tamo, malo ovamo,
možda lijevo, možda desno!
U krugu ona nije svjesno,
kad smo u krugu to ne znamo,
ja nastojim sanjati onu drugu!

Vrijeme je prolazilo,
ona se udaljavala
pa malo približila!
Starcu tako mila bila!
Život tako slabo poznavala!
Vrijeme je život krilo!

Oko njih bez života predjeli,
neki prazni, srušeni gradovi
na zemlji bez ikoga,
nigdje nikoga!
Ponovo prizori ovi!
Cesta što na dvije se dijeli!

Nakon dugog lutanja
nijemi i Šana
naiđoše na neko selo!
U selu se upravo jelo!
Nije jela već 7 dana!
Selo je ublažavanje stanja!

Nešto su slavili,
ponašanja čudna,
molili se bogu,
lomili nogu
ženi što je trudna,
nju polijevali, iz nje pili!

Bio je to obred
koji zdravu bebu
stvoriti treba!
Svaka beba
se pokazuje nebu,
to je običaj i red!

Primili su njih dvoje!
Zato što nitko nikada
nije došao!
Kada je auto stao
i izašla djevojka mlada,
mislili su da bog to je!

Šana je ostala.
Ovdje se može odmoriti,
sebi doći.
Otići, uvijek će moći!
Ne želi se vječno ovdje kriti!
Samo na tren je stala.

Budili su se prije zore,
izlazili van
i plakali gore gledajući!
Šta ih to muči?
Zašto oplakuju dan?
Zašto vatre i po danu gore?

Strah od neba?
Religija koju
nije moguće shvatiti?
Pričali su: Ptice će se vratiti,
ljudi će ponovo promijeniti boju,
umaći treba, ptica vreba!

Neki su imali manje nogu,
neki više ruku,
neki i 3 glave!
Zašto se jebanjem nakaze prave?
Zašto rukom majci fetus izvuku?
Zašto nerođeno dijete daju bogu?

U vis, visoko ga bacaju,
dole padne, opet u vis, dole padne,
u vis, dole padne, tako do kraja!
To dijete, po priči, put je do raja!
Nebeske ptice ne smiju biti gladne!
Nebeskoj ptici hranu daju!

2. DIO

U selu se uvijek znalo
o svakome sve,
sve o svima!
Nitko ne zna o njima,
svatko izmišljati sme,
svakoj priči doda malo!

Postali su važniji od boga!
Njegov dio!
Ipak, oni su ismijavali
ono što nisu poznavali,
život je njima štošta krio,
i oni su krili se od mijenjanja svoga!

Mala djeca su se igrala
sa životinjama,
njih mučili!
Kroz to život učili,
činila sam to i sama
dok bila sam mala!

Odakle toliko sile,
zašto nemoćne ubijaju;
one što ne mogu raditi!
Do kada se ovdje kriti,
i oni žene vijaju,
za ženama cvile!

To im je važnije
od ostalih stvari!
Dok to raditi mogu,
dok stoji između nogu,
dotle nisu stari,
dotle se žena snije!

Kasnije, kada ne mogu
nepotrebni su održanju,
jer ne mogu bebe praviti!
U selu se ne smiju pojaviti,
jer nisu u stanju
podariti bebu bogu!

Čudni običaji, religija!
Zašto toliko se boje
praznoga neba!
Da li se ptica bojati treba,
da li te ptice postoje,
da li ta religija im prija!

Pismo: "Javi se što prije
po danu, kod rijeke!
Ja sam biće
koje će razjasniti te priče,
ja znam stvari neke,
što nikom poznato nije!"

Naravno! Mogla sam znati!
Bio je starac! Našao!
Ponovo odlučio pokušati,
ukazati mi da pati!
Ponovo se prema nijemom ponašao
kao prema psu što me prati!

A u stvari
starac je taj
što mori!
Toliko se dugo bori,
kada će doći kraj,
zar vječno će da me bari!

Pričao je... Oni iz grada su znali
da opasnost prijeti i izdaleka,
ako se svi udruže
roboti neće ničem da služe,
jer zgaziti će ih živa rijeka
što želi da grad spali!

Zato su psiho-otrovima zaprašili,
otrovima raznih vrsta,
sve krajeve van grada!
Ljudi su ponovo stada,
volja im jeste čvrsta,
ali aviona su se suviše strašili!

Otrovi su nekad davno
bacani na njive!
Da unište bube, travu,..
Čovjeku nije ušlo u glavu
da čini poteze krive,
da život je stanje javno!

Samo na sebe je mislio,
samo na novac, vlast!
Kada su grad izgradili
svi vani su im se gadili!
Uživanja u gradu slast
je čovjek zauvijek htio!

Ništa slučaju nije prepustio!
Znaš oko grada što je!
I ovdje od grada daleko
također bi mogao razmišljati ne'ko!
Sada nemoguće to je!
Zemlju je potpuno opustio!

Otrovi su uništili volju!
Doprinijeli do vjerovanja
da grad je bog!
Da treba poštivati boga svog!
Da jedinka je od boga manja!
Da ptice nevjerna sela kolju!

Kolju iz zraka i praše
otrov na nevjernike!
Zato se mora vjerovati
inače će ptica da se vrati!
Svugdje su iste slike,
ne postoji svijet za nade vaše!

Svijet postoji za tebe i mene!
Mogu te odvesti van svega, znam
da mogu te spasiti, al' prvo uoči
da zajedno ćemo nas dvoje to moći!
On; poput mene sada, neka bude sam,
neka se sam snađe, za nekom sam krene!

3. DIO

Neću!
Ne želim!
Ne želim staru budalu!
Napao si me još malu,
s tobom ništa ne dijelim,
pronađi si u nekoj sreću!

Odbi! Ostavi me! Nestani!
Kako možeš toliko dugo
me slijediti!
Možda će te uvrijediti,
ali i on ti se uvijek rug'o,
nas dvoje se mani!

Lako je to reći!
Zar možeš biti sebična
i ne shvaćati
da put nećeš naći znati,
da nisi životu vična,
da on ne može da me spriječi!

Ruka je udarila
starčevu glavu,
nijema ruka!
Krv, bol, muka,
nijemu narav pravu
je pokazala sila!

On je mlađi, jači!
Razum nema, ali snagu
je znao upotrijebiti!
Starac pretučen morao biti
zato što prati njegovu dragu,
zato što od nje ne želi se maći!

Ona. Nije ga spriječila!
I pored svoje ljudskosti
nije se bunila!
Iza njega se krila
dok starcu je lomio kosti,
dok vladala je sila!

Otišli su nazad u selo,
starac je ostao u kući
uz rijeku, u krvi!
Ovaj mu kosti smrvi,
bogme zna se tući,
za njeno tijelo!

Nagoni su njegovi jaki
kao u zvjeri
što ženku brani!
Starac - on je po strani,
izgledom se ljubav mjeri,
starac je odvratni, obični, svaki,..

Povratio se i počeo smijati!
Smijeh nije mogao sputati!
Smijeh iz srca! Iz duše!
Ruke što uspjele su da ga sruše
i dalje će uz Šanu lutati,
a onda umorno, zauvijek, stati!

Život im lijep biti neće,
jer onoliko koliko žele ostvariti
mogu u snovima samo!
Snovi su tu, život tamo,
život ne zna sniti,
život samo teče!

U gradu je dosada,
ispod grada strah,
izvan grada zaostalo!
Živi se malo,
živi se u prvi mah,
živi se sada do pada!

Životinje zbog sebe žive
i braniti će od druge vrste
svoje mlade!
Ljudi grade,
traže razloge ljudski čvrste
da radom stvore stvari krive!

Šana će se boriti
za ono što želi,
nastojati će stvoriti,
u borbi sagoriti!
Mene borba više ne veseli,
ja ću samo piti, sniti!

Skriven sniti, sanjati,
samom sebi ne dopustiti
da krenem za nagonima,
da oni zavladaju snima;
snovima se prepustiti
znači Šanu ganjati!

Svijet je prljav, zao, zagađen,
treba iskopati si svoju rupu
u koju se može ući!
On - mene tući!
Zar tu budalu, primitivno glupu
da krivim što rob je njen!

I ja sam rob!
Ali shvaćam da na svijetu
postoje samo dvije stvari:
Život što stari i ljubav što žari!
Ptici kad umre u letu
tek sudar sa zemljom predstavlja grob!

Mene je boljelo kada me je srušio,
pao sam dole, Šanu sahranio
jer ako to opravdava
onda nije prava,
nije ona koju sam snio,
time je nju zagušio!

Moram se vratiti
u život gdje živim,
moram je sahraniti,
moram je zabraniti!
Prestati da joj se divim,
prestati patiti!

4. DIO

Vratila sam se tamo
gdje i prije sam bila,
a zatim plakala!
Ja, ja sam curica mala
što lutke je snila,
a puške dobivala samo!

Nisam se mogla igrati
u svijetu koji ruši
iz snova kule!
U svijetu gdje lešine trule
smrde smradom što guši,
smradom što me prati!

Religija,
svi su obožavali boga,
grad - nebo!
Tamo je završiti treb'o
svatko tko za života svoga
čini ono što bogu prija!

Kako da im se kaže
da bila sam gore,
da ništa to nije,
da džabe grad se snije,
da nove nade si stvore,
da religija ih laže!

Ne, ne smije im se to reći!
Jedina nada u njihovome
praznome postojanju,
je biti u stanju
podnijeti živote što lome,
jer u smrti će spas steći!

Spas ne postoji, znam odavno!
Možda ga je i bilo prije,
u prošlosti se živjelo bolje
ljudi su imali volje,
sada važno im to nije,
sada je preživjeti glavno!

Sami, sami su iz odgoja,
navikli su sami da traju,
jedino nagoni ih spoje
dok svršavaju u dvoje, troje,
jedino za nagone znaju,
privlači ih samo rupa moja!

Rijekom tekućina zagađena prolazi,
u njoj su otrovi!
Toliko smrdi
da me to srdi!
Rijeku rijekom, čovječe, zovi
samo kad slobodno po njoj se gazi!

Životinje drugačije, opasnije,
selo zadovoljno i ljudima
kao hranom!
U djetinjstvu ranom
sam igrala se njima,
sada ni jesti strano mi nije!

Na žalost, prilagoditi se mora,
moram se prilagoditi
jer moram preživjeti!
Što to ostalima šteti
mene neće pogoditi,
postajem sve starija i gora!

Dijete bebu šuta,
loptanje
u igranju!
Još nisam u stanju
to podnijeti, iako sve manje
sam na njih ljuta!

Odakle pravo čovjeku
da sebe voli,
a dopusti
da zemlja opusti,
da zemlja oboli,
da zagadi rijeku!

Što razmišljam više,
više volim i draže
su mi i bube i crvi
od čovjeka što uvijek je prvi,
od ljudi što nove otrove traže
da unište sve što slobodno diše!

Grad im je dio njih!
Ostalo nije važno!
Ovo okolo je jadno!
U gradu nije dijete gladno!
U gradu je sve čisto lažno!
Radi grada su odrekli se ostalih, svih!

Svi ostali su pali
u robovanje
projektu naučnome.
Nisu bili obavješteni o tome
da promijeniti će se stanje,
za grad su oni ulog mali!

Starac je pričao o avionima što lete,
što bacali su otrove!
Vjerujem mu jer znam
da čovjek nije sam
mogao uvesti običaje nove!
Građani se planeti, čovjeku svete!

Bog - Grad! Te dvije gadosti
oni uspijevaju spojiti!
Da li da ostanem
ovdje da stanem,
ili da probam se odvojiti!
Ne želim ovdje ostaviti kosti!

Dalje, što dalje otići!
Ali starac je pričao da ne mogu
se pronaći, s mjesta maći,
da dalje ništa ne znači,
Grad - Bog! Dive se bogu,
a ne znaju na šta on liči!

5. DIO

Sama sam otišla!
Bez nijemog! Smeta mi samo!
Starca ipak nije trebao tući,
čemu da i bolom ga muči!
Samo ja i starac za ljubav znamo,
zbog ljubavi sam iz grada i sišla!

Iživljavanje i fizička sila
je ono što vlada
pored mene u njima!
Djevojčica, u usta ga prima
na silu, djevojčica mlada
spermu je pila!

Nakon toga pustila suzu
i pokušala utećи
od matorog seljaka
čiji veliki i pun dlaka
nakon što postade još veći
je razorio njenu guzu!

Tako nevino je izgledala!
I bila je nevina u glavi!
Fizička sila
onog debila
je ženom pravi,
nije mu se sama predala!

Sila, svuda okolo jači
ono što hoće dobiva!
Jedino bogu
se jaki pokoriti mogu!
Slabija je odmah i kriva,
snaga ovdje znači!

Nema robota koji bi bili
jači i od najjačega!
Ima zato među ljudima
odvratnijih i od robota s psima!
Nakon što zadovolji njega
curica bolesno cvili!

Ja - bila sam nejaka
ali i puno upoznatija,
prošla sam više
od žene što ubrzano diše
u odnosu što prija,
ovdje je takva svaka!

Onim automobilom
sam prolazila
pored predjela,
rijetko jela,
cestu gazila,
vladala silom!

Kakva sila
je bilo kretanje
limenog čudovišta!
Bježe u skrovišta,
za njihovo znanje
poput boga sam bila!

A onda, bogu je benzina nestalo,
dalje nisam mogla ići,
iako nigdje nisam ni došla!
Dosta sam prošla,
ali nisam uspjela stići
u svijet gdje za ljubav se znalo!

Svagdje su nagoni mučili
djecu, sebe, bogu se žrtvovali,
radovali putu do neba
s kojeg ih ptica vreba!
Da nakon smrti u grad se ide su znali!
Tako su barem sami sebe učili!

Život je bio stanje jadno,
grub, život je iskorištavao,
smrt mora biti bolja!
Inače nestati će životna volja!
Zato je boga čovjek priznavao
i na nepravde gledao hladno!

Bog će uspjeti da život novi
im nakon smrti stvori!
Dospijeće do grada na nebu, visoko gore,
ako se za svoga boga sa životom bore!
Onaj tko za boga se ne bori,
propustiti će da obistine se snovi!

Odakle toliko poetičnog i bajkovitog
u ljudima što djecu siluju i jedu!
Jednostavno - to njima nije bog zabranio,
uostalom i bog se žrtvama hranio!
Da izbjegnu u smrti bijedu
treba vjerovati da postoji bog!

Neuro-otrovi što padali su samo s neba
učinili su da ljudi se pješaka ne boje,
jer nakon nestanka goriva uđoh u selo,
tu se živjelo, spavalo, jelo,
morah se pobrinuti za potrebe svoje,
primili su me - samo ptici uteći treba!

Svi koji hodaju su dobrodošli!
Muškarci su me požudno promatrali,
jela sam i spavati otišla,
odavno sam iz grada sišla,
mnogi životi od tada su stali,
snovi iz mene zauvijek o'šli!

Pomirila sam se i znala
da starim i ne mogu si stvoriti
svijet po svojoj volji!
Slobodno preda mnom bebu zakolji,
neću više zgrožena biti, ljubav sniti,
stala, nažalost u beznađu sam stala!

Suviše slaba je jedinka,
da pokuša mijenjati
zakone i običaje
koje život njima daje,
navika, sve manje me pati
što više nisam nevina klinka!

6. DIO

Život treba učiniti što bolji
sa onim materijalom koji
oko tebe se nalazi.
On traje, staje, nagon život pazi,
nagon što i u meni sad postoji,
doprinosi životnoj volji!

Da, više nema opne!
Trenuci orgazma što slama
su tako vječni,
potoci sperme životno tečni,
više nisam sama;
dopuštam da tko želi se popne!

Čemu se skrivati!
Svejedno netko će me silovati,
iskoristiti, bol nanijeti,
zato u miru ga meti,
ja ću ti sama dati,
čak po noći to snivati!

Dosada
je dovela do pada,
ja mlada
iz grada,
davno - nada,
prepuštenost - sada!

I nekoliko puta na dan, sat, u trenu
sam primala!
Lijepo je kada ti uđe!
Ne postoji ništa luđe!
Mnoge sam imala!
Mnogi me okrenu!

Oko mene su molili,
kidali, bacali, jeli!
Sve je zagađeno, bolesno,
život je nešto tijesno
poput djevojčice što ne želi,
ali zahvaljujući sili...

Padala je kiša
i kožu pekla!
Znala sam da je otrov!
Ovaj danas je nov!
Bijes! Ništa nisam rekla!
Nečiji mi bijes stiša...

Bolest, nemoć, smrad!
Čemu ne dozvoliti
da ljubav ne postoji!
Kad ukrućeno stoji
čemu suze liti
što napustila sam grad!

Starac bi se ubio
da me danas vidi,
on je vjerovao
da mene je znao,
da Šana se stidi,
u nevinu se zaljubio!

Davno je bila savjest,
sada samo želim
da živim dinamično!
Tvrdim ja - Šana lično
jako se veselim, užitak dijelim
s onim na čiji treba sjest'!

Ovdje se i majke
smiju tucati!
I kćeri, sestre, braća!
Koliko nepotrebnog plača
djeteta što ne želi dati!
Ljepši je život radodajke!

Primitivni su jako!
Ne volim gledati
kako su u stanju pretući
onu što odnos muči!
Svima sam spremna se predati
i bolje je tako!

Život nije ništa humano!
Možda nekada prije!
Sve što sam mogla sam pokušala
da bih na kraju u ovom selu stala!
Život se borcima krije,
njima je život osjećanje strano!

Borac, a i ja sam to bila
zna samo za ideale
koje nastoji osvojiti,
koje mora sniti!
Ja znam za užitke male
koje sam dugo si krila!

Toliko godina, volje, truda!
Toliko straha, nade, snova!
A sada uživati znam,
osjećam, kad metne ga sam!
Život je pun izazova!
U životu su važna muda!

Njih nisam imala, ili jesam čak!
Ali ne ispod svoje
već u mislima,
o boljem snima!
Tako jednostavno osjetiti to je,
orgazam je jednostavan, ali jak!

Nagoni su jedino u svijetu
u kojem danas postojim
što doprinosi da se znojim,
da uživam u mogućnostima svojim,
da se života više ne bojim,
da ne živim na svoju štetu!

Ne mogu se osvrtati
na oko sebe prizore!
Ne mogu se nadati
da patnja će stradati,
da snovi će da stvore
ljubav što ne može stati!

7. DIO

Vrijeme je prolazilo,
prolazila sam,
trajala!
Dugo ovdje stajala!
Neka! Ja znam
što njima se krilo!

Bili su jadni tako
na neki način sretni,
ni ne znaju za bolje!
Oni su obični "golje"
i nisu toliko štetni,
grad je štetan jako!

U gradu se isto
ništa ne događa!
Nije lijepo ni tamo,
razlika je samo
što ovdje nagon rađa,
u gradu je i rađanje čisto!

Sve je urednije!
Ljudskije izvana!
Građani ne žele znati
koliko ljudi u neznanju pati,
gradu su osjećanja strana,
grad stvarnost sobom krije!

Života, ljubavi, starca svrha,
starca što toliko me pratio,
patio,
sada kad bi se vratio
ne bi me shvatio,
život i jače od mene skrha!

Da li osjećam sjetu
u mislima,
mogu li se ponovo roditi,
može li zbog mene se ponovo oploditi
majka, barem u snima
da ponovo pođem po svijetu!

Sve u svemu
upoznala sam dio,
puno više ima!
U kretanjima svima
starac je prići htio,
razmišljam li previše o njemu!

I ja sam sada stara!
Shvaćam da kretnja
ne može pomoći, da i daleko
je umači htio ne'ko!
Shvaćam da ta šetnja
samo lažnu nadu stvara!

Život je uvijek jednoličan!
Malo više pati
one što razumiju,
one što sniju,
kraj života u stvarnost vrati,
život je uvijek sličan!

I oni što imaju sve,
i oni što imaju malo,
imaju nagone koji se bore
da nove jedinke stvore,
svima je u stvari stalo,
da u nagone pretvore sne!

Do puta polovine
postoji borba, onda zamire nada,
jer smirivanje je saznanje
da približava se stanje
u kojem život strada,
u kojem život mine!

Nemam više volje
da gledam oko sebe selo
u kojem se umire, rađa,
u kojem se cijeni mlađa,
mnogima na mene nije se htjelo,
mlađe su bolje!

Toliko patnje, u boga vjere!
Toliko bolesti, preranih umiranja!
Toliko straha, ptice limene!
Toliko užitka, on u mene!
Toliko primitivnosti, čovjek ne sanja!
Toliko pohlepe, beba se ždere!

Kako se pronaći?
Sada mi izgleda ludo
sve ovo, moje rođenje,
grad, uništenje,
zar je čudo
što ne mogu se maći!

Lutanja, borba u snazi,
onda sa svime mirenje!
Užitak u nagonima što sam prezirala,
zaborav na nadanje kad bila sam mala,
nema savjesti kad se stenje
radi toga što po tebi gazi!

Starac, ljubav - nestvarno, daleko,
tako daleko strahovanje,
možda mi je i bolje sada
nego kad bila sam mlada,
sad bojim se i patim manje,
život je još jednu prilagodbu stek'o!

Nitko ne zna što će raditi
za par dana, kamoli desetljeća,
Nikog ne osuđujem za manjak savjesti,
kolje se, jer mora se jesti!
Jedinka nije od ostalih veća,
zato ne može ni život si ograditi!

Toliko malo riječi
mi dolazi, jer sam svjesna
da nemam što lijepo očekivati
od budućnosti u kojoj ću prikrivati
djetinjstvo, starca na kojeg sam bijesna
jer je želio da me u prilagođavanju spriječi!

8. DIO

Ličila su sva sela
jedno na drugo. Ista bila!
U svima je život trajao,
u nagonima dvoje spajao!
Gvozdena ptica svagdje je uništila,
molitve; nije se vratiti smjela!

Molitve su bile nemoć,
jer nisu se mogli boriti
sa jačim što je gore!
Molitve umjesto njih se bore,
oni od ptice će se kriti,
te mrtvi u grad poć'!

Bog će ih uputiti
do neba, raja
koji visoko gore postoji,
zato nitko se ne boji
kad sa smrti se spaja,
samo bog se ne smije naljutiti!

Žrtve
mišljenja toga!
Beba
put neba!
Za boga
bebe mrtve!

Djeca se igraju
na livadi,
djecu manju
su u igranju u stanju
ubiti! Oni su nevini, mladi
životi iz neznanja staju!

I leptire, mrave ubijaju,
gaze travu!
Da li je drugačije?
Ubiti čovjeka drugačije nije!
Oni su u pravu
što istu nevažnost čovjeku daju!

Ukoliko nestane djece,
najjači
naredi da ubuduće
svatko tko naudi bebi se pretuče!
Da naredba svima i svetinju znači
pozove se na svece!

Život se štiti!
Toliko muke!
Nagona što vladaju!
Života što stradaju!
Prema nebu ruke!
Pticama se moraju skriti!

Sporazumijevaju se, govore,
ali to nije ono pravo,
jer neobrazovanost je tolika
da govor je na slabije vika,
na ženu s kojom je spav'o,
u kojoj dijete će da stvore!

Slabije muče!
I žene muče!
U stvari ženu cijene
ako lako se okrene!
Inače žena se tuče
sve dok joj se ne zavuče!

Spremni su i djevojčice silovati,
vole
da nagone
što prije osjete one,
silovanja ih naravno bole,
zbog tuđeg bola neće oni stati!

Čemu stati?!
Ljubav prema sebi i nagonima
je jača,
od djevojčice što plaća
bolom to što prima,
neka pati!

Ubijali su, mučili, premlatili,..
to je života dio,
za njih nikada nije postojao
onaj tko za ljubav bi znao,
onaj tko Šanu bi snio,
ne bi njega ni shvatili!

Daleko od grada, zaostali
narodi što vole
samo sebe održati!
Ako netko pritom pati
nije važno, jer bogu se mole,
bogu su žrtvu dali!

Običaji čine da govor im ne koristi,
jer ukoliko nema razlike
u mišljenjima,
u snima,
onda je govor dio vike
u kojoj su svi potpuno isti!

Svi su isto imali,
bogatih i siromašnih bilo nije!
Slabijih i jačih je bilo!
Razvoj, običaji, to je uništilo
ono što ljudi su bili prije,
za prije nisu znali!

Život težak, seljak prilagođen sebi!
Život težak, ali i najbolji!
Nisu se borili,
napredak stvorili!
Što želiš jesti - kolji!
Što želiš jebati - jebi!

Vjera u boga!
Nema straha od smrti,
slobodno hranu ubi'
ona time ništa ne gubi!
Život u nagonu se vrti,
smrt - živi se tek nakon toga!

9. DIO

Ispod grada je isto
prolazilo vrijeme i bilo
onako kako je moguće!
I dalje roboti sve muče,
i dalje robotima se krilo,
i dalje ne postoji čisto!

Nove generacije
su se smjenjivale
u svijetu tome,
u životu svome
su se skrivale
kao i one prije!

Nagonski su jeli
ono što je jestivo,
nagonski živjeli,
družiti se nisu smjeli,
ali i nije im krivo
što grad ih dijeli!

Grad nisu ni primjećivali!
Primjećivali su robote!
Primjećivali su hranu!
Skrivali se i po danu!
Skrivali se i gubili živote!
Robotima se skrivali!

Bojali se, strah je jak!
Nagon održanja i jači!
Sebe održati hranom se mora
to cilj svakog je živog stvora!
Ostali, to ništa im ne znači!
Opstati nije zadatak lak!

Zato se samo za sebe brine!
Misli se i na zadovoljenje
one stvari što se digne
čim do žene se stigne,
što užitkom puni dok djevojčica stenje
kad veliki, kruti u nju se rine!

Ubijanje je bilo javno!
Roboti su gazili!
Ljudi ranjene jeli, silovali,
samo nagonu važnost dali,
samo na svoj život su pazili,
preživjeti je glavno!

Dosta ih je ubijeno,
al' i rađalo se dosta!
Zašto ih roboti nisu sve pobili?
Pa ništa time ne bi dobili!
Ovo je marva, toliko neuka i prosta
da gradu ne smeta postojanje njeno!

Niti ga to zabrinjava!
Neka žive, dok se ne istrijebe!
Ne postoji mogućnost da se udruže,
za zabavu djece iz grada služe!
I dok je dole svatko za sebe,
grad mirno spava!

Govoriti ne smiju,
nikada više od troje!
Za sve zakon to je,
svi se robota boje!
Od kako postoje
robotima se kriju!

Svi su ravnopravni,
svi imaju strahovanja,
ali su slabiji ili jači!
Snaga znači;
šansa slabijih je manja,
jakost - dobitak glavni!

Dobitak u rođenju!
Nitko ne zna za bolje,
i životom se mire
dok noge šire
za život imaju volje
dok siti i spojeni stenju!

Čim se rode,
ako prežive - mladost;
slabije mlate,
priviknuto pate,
jedina radost
su nagoni što gode!

Osjećaj zadovoljenja - put ka starosti!
Osjećaj mira i sna!
Pričati - šta to znači?
U životu će nagonski se snaći!
Nagon zakone zna,
zakoni su tako prosti!

Prosti kao i ljudi dole,
ničemu ne teže
ali robotima se mora pobjeći,
potrebna hrana se mora steći,
radi održanja sebe bježe,
samo vlastite rane bole!

I žene i muškarci
su dabome isti!
I jedan i drugi spol
je vjekovima gol!
Užitci jedini čisti
su orgazma žmarci!

Njihov svijet nije im gadan,
jer ljepše i bolje nisu vidjeli,
ne razmišljaju, uopće se ne bore
protiv grada na stupovima gore,
grad uočiti nisu ni mogli, ni htjeli,
kad želiš se zadovolji, jedi kad si gladan!

Smrt im ništa ne znači!
Za život se nagonski boje!
Robota što ih gaze
urođeno se paze!
Nagoni postoje
od svega jači!

10. DIO

U gradu se mijenjalo nije
ništa od sazidanja!
I dalje su svi stanovnici
pripadali jednoj slici,
bili slika jednog stanja
što biti će i bilo je prije!

Čistoća, blagostanje!
Ljubavi nedostatak!
Zasićenost, izvana
život bez mana,
život isto dug - isto kratak!
Ne zna se za više i manje!

Djeca su se igrala
sa od dole živima,
životinjama,..
Život se u igri slama,
djeca se ne osjećaju krivima,
djeca da čine zlo nisu znala!

Govore svi, obrazovanje!
Od toga nema koristi!
Odgoj i šeme su dovele
do toga da svi govore što svi žele,
svi razgovori su u biti isti,
nitko ne želi mijenjati stanje!

Ne muči to nikoga,
svi sve imaju!
Životi im služe
da se druže,
da umjetnost primaju!
I ništa više od toga!

Navika! Običaji!
Sa smrti nisu upoznati,
jednostavno nestaju
oni što živjeti prestaju!
Razmišljanje ne smije da pati;
grad smrt živima taji!

Bez volje,
bez želje,
sve dijele,
životi vesele,
lažno veselje,
pa nema bolje!

Nepoznata je mašta,
poput ljubavi ili prijatelja!
Zadovoljstvo je gradom se kretati
kad je predviđeno se šetati!
U drugim danima ne postoji želja!
Izaći onda u grad - ma svašta!

Ni u danima izlazaka
ne dešava se ništa važno,
to je samo radi reda
da malo se u druge gleda,
to nije snažno,
to je da udahne se zraka!

A zrak u gradu je isti
od kako je na stupovima!
Kupola je zaštitila!
Kupola je grad krila!
Izvana ništa se ne prima,
zrak se iznutra tvori i čisti!

Vijekovima su težili ravnopravnosti ljudi,
sada su konačno to ostvarili!
Svi su u svjetovima svojim ravnopravni!
Razlog je to i jedini i glavni
što samo za sebe su marili,
što nitko mijenjat se ne trudi!

Nepravde nema! Svak' je zadovoljan bio!
Ovi iz grada - ne znaju za dole!
što je gore - ne znaju oni dole!
Oni daleko se bogu - gradu mole!
Razlike se ne upoznavaju da ne bole!
Grad se životom izvrsno zaštitio!

Grad kojim ćeš tek sutra proći
jer sutra se izlazi,
vrijeme nevažno prolazi,
život nas potajno gazi,
na životnoj stazi
da li ću stići te moći?

Znam dosta, malo, tako sam mali
objekt u gradu koji toliko zatvara,
u gradu koji opterećuje,
običajima truje, zauvijek tu je!
Da li sam i za tebe osoba stara
kao i za Šanu što svi su je znali?

Ona više ne živi, jer nije shvatila
ljubav starca što shvaća,
da život je isti svima
što ne vladaju snima!
Od svih u snima, je bila mi jača
zato je patila starca, dole se vratila!

Ponovo se isto dešava,
u gradu je smisao
da bude isto, da životi do kraja
budu umjetno čisto, stanje bez osjećaja!
Ja, ponovo pjesme sam pisao,
ponovo vjerovao da nađena je prava!

Prekršio sam običaje, izlazio
radnim danom, smrzavao,
o tebi maštao,
nemoć si praštao,
u snu dok sam spavao
snio, po danu se gradu krio!

Da li ću moći zavarati
grad, tebi prići?
Ponavlja se ono od prije,
ljubav, starac te snije,
priča, već opisanoj liči,
život, življenjem se krati!

"GRAD" - dio 'C' - KRAJ

"ŠANINI DANI VIII" - KRAJ